

viên CPQ? Lyly không thể nào biết trước những cái bất ngờ sẽ xảy ra ngày mai. Chờ xem...

Ngày mai nàng sẽ hoàn thành nhiệm vụ Chef giao phó hay sẽ là chuyển đi cuối cùng trong đời nàng?

Canot không nhỏ lắm, có thể chứa du khách từ mười đến mười hai người. Có ghế bọc nệm màu sắc sặc sỡ, như tất cả loại du thuyền đón khách ven biển.

Người lái canot là một thanh niên người địa phương, hình dáng nhỏ thó, mặt mày lì lợm bùn đất, đầu quấn khăn rằn, lại đội thêm nón tre rộng vành che khuất nửa mặt.

Trên canot còn có một người đàn bà vào khoảng trên 50, đầu cũng chít khăn rằn. Người đàn bà lo việc trà nước và thức ăn cho du khách.

Và du khách thì chẳng có ai, ngoài tên Nga Korsakow với Heiniger và dĩ nhiên có Lyly.

Lúc đặt chân lên canot, Lyly nhìn bọn hò hẹn với Heiniger đã có sẵn trên tàu. Nào ngờ chẳng có ai ngoài người đàn bà và chàng thanh niên tài công.

Heiniger nói tiếng Thái khá rành. Hắn ra lệnh cho tên tài công lái đến đảo Dừa.

Tên tài công gạt đầu vâng lệnh hắn, bỏ máy canot chạy thật nhanh. Chẳng mấy chốc trước mắt họ hiện ra một hòn đảo nhỏ, dừa mọc chi chít như rừng. Phía trước là một bãi cát, nước trong veo, sóng thật lặng. Một vùng trời đất êm ả thơ mộng, nhưng hoang vu không người.

Canot tấp vào mé. Bấy giờ Lyly mới thấy nơi đây còn có một ghe đánh cá loại nhỏ nằm khuất dưới rặng dừa. Trên ghe

có dăm ba người đàn ông vận sà-rông, ở trần, mặt mày đen dúa. Chắc hẳn là dân địa phương.

Thấy canot tiến vào đảo, họ nhón nháo kêu gọi và từ trong mũi có một số chui ra, ba người nhảy lên bờ chạy tới đón Korsakow và Heiniger. Ba tên này mặc quần tây và áo chemise màu cỏ úa, đội nón cối, chân mang dép.

Lyly thoáng thấy họ thì trong lòng kinh động kêu thầm:

- Trời ơi! Bọn Vẹm quý đồ xứ mình đây mà!

Quả thật Lyly đoán không lầm, vì sau khi chào hỏi Korsakow và Heiniger bằng tiếng Nga, một trong ba tên vụt nói tiếng Việt với nhau:

- Ông đi đâu cũng có gái! Vừa mới tới Bangkok hôm qua đã chiếm được con Thái này trắng trẻo đẹp đẽ hơn gái miền Nam xứ mình nữa chứ! Thật là bực đàn anh vĩ đại có khác!

Không hiểu Korsakow có hiểu tiếng Việt hay không? Có điều khi nghe bọn kia xàm xì nói câu ấy, mặt hắn vô cùng hãnh diện và khoan khoái. Hắn muốn phô trương thêm nên nắm tay Lyly đi, vừa rí nhỏ vào tai nàng ra chiều thân thiết:

- Đây là bọn chài lưới quen với Heiniger và tôi đã lâu. Chúng tôi có việc làm ăn bàn bạc với nhau.

Lyly giả vờ nói:

- Tôi cũng đoán như thế.

Một tên Vẹm vụt nói giọng nghi ngờ:

- Con này chắc không phải gái Thái. Nó giống gái Ngụy quá! Tốt hơn nên cảnh cáo ông và đề phòng nó.

Hắn nói tiếng Việt và nhìn Lyly chỉ bọn chúng hiểu nên tiếng xàm xì không nhỏ lắm, Lyly nghe được và Korsakow chắc cũng lọt vào tai, hắn trợn mắt nói:

- Tụi mày thắc mắc làm gì chuyện bạn bè của tao? Tốt hơn nên báo cáo việc chúng mày để tao giải quyết.

Bọn Vẹm nghe Korsakow nói, chúng mới biết hẳn ta hiểu tiếng Việt, cả bọn sợ tái mặt. Một tên khúm núm thưa:

- Bẩm ông Cố Vấn. Chẳng phải chúng tôi dám phê bình cô bạn của ông Cố Vấn, ngặt vì... ngặt vì chúng tôi nhận được nguồn tin bọn ngụy tung ra chiến thuật mỹ nhân kế để hoạt động phá rối quân đội của Bác Hồ trên xứ Chùa Tháp. Chúng tôi tuyệt đối đề phòng gái Ngụy.

Từ nãy giờ nghe bọn họ lúc nói tiếng Việt, lúc tiếng Nga, Lyly giả lơ không nghe, không hiểu, mắt băng quơ nhìn cảnh vật... Chừng nghe câu nói đó của tên Vẹm, Lyly không khỏi kinh tâm, liếc mắt nhìn Korsakow. Khốn thay cái liếc mắt của nàng bị Korsakow và Heiniger bắt gập. Đôi nhỡn tuyến của Korsakow chiếu vào mắt nàng như dò xét. Còn đôi nhỡn tuyến của Heiniger như cảnh cáo điều gì?

Lyly luống cuống quay mặt đi. Chợt Heiniger lên tiếng, không hiểu là hẳn muốn che chở hay nghi kỵ nàng:

- Nàng này theo tụi tao đến đây tắm biển. Tụi mày có nghi kỵ thì đừng nói gì trước mặt nàng ta.

Korsakow đồng tình:

- Phải đấy! Chờ tao đưa nàng đến bãi tắm, chúng bây hãy báo cáo.

Từ chỗ đậu canot đến bãi cát phải đi một vòng trong rừng dừa, không xa lắm, chỉ độ 500 thước. Từ chỗ này nhìn thấy rõ bãi cát chạp dài.

Lyly lững thững theo bọn họ như kẻ vô tâm. Korsakow không hiểu có nghi ngờ nàng điều gì không? Hẳn vẫn giữ mức độ nịnh đầm như cũ. Hẳn mỉm cười trò chuyện với nàng bằng

tiếng Anh:

- Madame thích tắm ở bãi đó chứ?

- Thích lắm! Bãi chưa có dấu chân người du lịch còn giữ được vẻ đẹp thiên nhiên và sự tinh khiết. Tôi thật cảm ơn ông đã cho tôi có dịp đến một chỗ thần tiên như vậy.

- Tốt lắm! Madame có mang theo áo tắm chứ?

- Tôi đã có mặc sẵn trong người.

- Tốt lắm! Tôi đưa Madame đến bãi. Tôi bàn việc làm ăn với bọn này xong sẽ đến tắm với Madame. Madame tha lỗi cho tôi nhé?

- Xin ông chờ bạn tâm về tôi.

Korsakow lớn tiếng nói với bọn Vẹm bằng tiếng Nga:

- Chúng mày chờ tao ở đây nhé.

Hắn đi Lyly bước tới. Lyly vụt đứng sững lại, hỏi:

- Ông nói tiếng chi với nhóm người đó vậy?

Korsakow lúng túng trả lời:

- Ó... tiếng nước tôi, tiếng Đức thổ ngữ.

- A, hèn chi tôi nghe lạ quá, không hiểu là ngôn ngữ nước nào?

Nàng nói quá tự nhiên. Hẳn cười dòn để phá tan thắc mắc trong lòng nàng và nghĩ bụng:

- Nàng ta có hiểu gì đâu mà bọn “ruồi nhặng thối tha” kia dèm xiêm nghi ngờ? Chẳng qua thằng tướng hai sao họ Đỗ ghen tức ta có bồ đẹp nên phá đám chớ gì! Bọn khốn kiếp!

Hắn nắm tay nàng bước đi mà trong lòng có phần bực tức về bọn Vẹm, định bụng một lúc nữa sẽ lấy cơ nọ kia mặt sát bọn chúng cho hả tức.

Chức vị trong quân đội Nga hẳn chỉ vào hạng tá, nhưng hẳn xem bọn tướng Vem như hạng ruồi nhặng bấn thủ, vì hẳn là công dân của xứ đàn anh vĩ đại. Bọn kia không được quyền xen xô vào việc riêng tư của hẳn. Dù rằng người đẹp đi bên cạnh chưa phải là bồ, nhưng bọn kia nói động tới cũng làm hẳn sùng gan.

Trong lòng hẳn bực tức, còn trong lòng Lyly hết sức khẩn trương, nên cả hai lặng im không nói. Mãi đến khi cả hai đến bãi, hẳn mới lên tiếng:

- Một lúc tôi sẽ trở lại đây với Madame. Madame nhớ cẩn thận đừng bơi quá xa nhé!

Hắn hôn tay nàng một cách kính cẩn rồi bước đi với nhiều bịn rịn. Lyly nói lã chã với hẳn vài lời, miệng cười mà tâm trí rối bời vì không biết tính cách nào đến gần họ rình nghe chuyện họ bàn bạc.

Nàng đã thành công theo họ đến đây, gặp được bọn Vem, mà lại không dò dẫm được gì, hóa ra công nàng đã tràng!

- Trời ơi, ta phải làm sao bây giờ?

Nàng kêu khổ trong lòng như vậy, vừa cởi áo và váy như người bằng máy. Korsakow bước đi vài bước ngoái đầu nhìn lại, thấy nàng trong lớp áo tắm lồ lộ tắm thân tuyệt mỹ, hẳn nhìn ngất ngây một lúc mới quay mặt đi.

Lyly chạy xuống nước bơi một khoảng ngắn, nhắm chừng Korsakow đã đi khỏi tầm mắt, liền lội nhanh vào bờ ngắm trước ngó sau, thấy chỉ một lối duy nhất trở về chỗ đậu canot mà bọn họ không trông thấy là đi dọc theo mé đảo. Lối đi này chỗ là ghềnh đá lởm chởm trơn trượt, chỗ là cỏ sậy mọc cao khỏi đầu như rừng.

Nàng vốn rất sợ rắn và côn trùng, nhưng giây phút này nặng

lòng với nhiệm vụ, quên bằng những lo sợ kia, chạy băng băng qua lùm lau sậy, rồi lại trèo qua mồm đá.

Qua được một đoạn đường, Lyly đang cắm đầu chạy, chợt từ trong lùm cỏ một người nhào ra, phóng tới chụp miệng nàng không cho kêu cứu và vật nàng nằm xuống. Vốn có biết ít võ nghệ, Lyly vùng dậy quật ngược người kia, đê lên đầu hẳn. Bây giờ nàng mới nhận ra hẳn là tên tài công lái canot. Nàng vừa tức giận vừa ngạc nhiên, song chưa có phản ứng gì, bỗng nghe hẳn nói:

- LL12, chị không nhận ra MN15 sao?

Nghe câu nói và giọng nói ấy, Lyly mừng quỳnh ôm chầm bạn, kêu lên:

- Trời ơi! Chị My Nương! Chị làm em hú vía!

- Suyt! Chớ nói lớn kinh động bọn chúng!

Lyly buông bạn ra. My Nương ngồi dậy và cởi y phục của mình, vừa hối bảo Lyly:

- Chị mau đưa áo tắm cho em! Chúng ta đổi xác một lúc. Chị thay em lên canot nghe ngóng. Bọn họ đang bàn bạc trên đó.

Lyly không hỏi lời thôi, lập tức cởi áo tắm trao cho bạn. Rồi nhanh nhẹn mặc y phục tài công của My Nương. Cũng may cả hai cùng trạc! Vả lại y phục tài công của My Nương là loại áo quần của dân chài, may bằng vải đen, rộng phùng phình, ai mặc cũng được.

Trong khi Lyly mặc áo quần, My Nương nhanh tay trét bùn đất lên mặt bạn và giúp bạn vấn khăn đội nón. Nàng chỉ kịp cho bạn biết người đàn bà trên canot là TC28 thì Lyly đã vọt đi.

Sắp đến chỗ tàu đậu, Lyly quơ một mớ củi khô ôm trên tay,

cố ý che mặt, rồi thủng thẳng đi. Bọn người trên canot có lẽ đã bàn bạc xong, nên vừa thấy tên tài công trở lại đã hỏi:

- Mau lên tàu đưa chúng ta đến đảo Raja.

Lệnh này do một tên trong bọn Vẹm phát ra. Đương nhiên hắn nói tiếng Thái. Đang bước tới, nghe tên nọ bảo lái canot, Lyly hoảng kinh đứng sững lại, thì Heiniger đã lên tiếng:

- Nhanh lên! Chúng ta còn phải trở lại đây, rồi trở về Pattaya trước khi trời tối.

Lyly sửa giọng ò ề nói:

- Để tôi đi gọi cô kia...

- Không cần! Để cô ấy ở lại đây tắm, chốc nữa chúng ta trở lại rước cô.

Không biết làm sao, Lyly đành bước lên tàu, trong lòng bấn loạn. Nàng ôm bó củi đi tới chỗ TC28 ngồi, cố ý cho bà ta thấy mặt, để bà ta biết những khó khăn mình đang gặp, sẽ nghĩ cách tương trợ. Nào ngờ TC28 bận sắp thức ăn ra mâm, không ngược mắt lên. Nàng đành đi thẳng ra phòng lái.

Thật ra cũng không thể gọi là phòng lái, mà nơi đó là chỗ ngồi của tài công với phần máy hơi cao hơn hàng ghế du khách, không có vách, nên phía trước phía sau nhìn thấy rõ ràng.

Ở Thụy Sĩ Lyly vẫn thường theo bạn Suisse có canot du ngoạn trên hồ Léman vào dịp cuối tuần. Nàng chưa từng lái canot, nhưng vẫn trông thấy bạn điều khiển. Giờ trước cảnh ngộ này, nàng đành nhắm mắt làm liều.

Nàng mở máy với nhiều lúng túng và vì chưa biết điều khiển tay lái nên canot chao qua lượn lại, nước văng tung tóe lên tàu. Bọn Vẹm sợ chìm, chửi ồm tỏi:

- Thằng Thái khốn kiếp! Mà muốn nhận chìm chúng ông xuống biển sao chứ?

Korsakow ý mình bơi giỏi, thấy bọn Vẹm nhát gan, hấn khoái chí cười ha hả. Riêng Heiniger như nghi ngờ điều chi, hấn phóng nhanh tới trước. Vì phòng lái phía trước, hàng ghế cho du khách phía sau, nên hắn chỉ nhìn thấy lưng Lyly. Chừng hấn đến gần, mặc dù nàng cúi gằm mặt dưới vành nón tre, song đôi tay nòn nà vin trên tay lái không thể che giấu được đôi mắt tinh đời của hấn, nhất là chiếc nhẫn trên tay nàng khi này vì hối hả không nhớ cởi ra, càng tố cáo nàng với hấn.

Chưa có bao giờ Lyly kinh sợ như lúc ấy. Nàng biết Heiniger đã nhận ra mình rồi, nên tay lái càng rối loạn thêm. Canot quay mòng mòng đúng vào lúc có một lượn sóng từ xa cuộn cuộn trôi lại. Con tàu bị dội ngược, nghiêng hẳn một bên... Trong giây phút khẩn trương ấy, Heiniger phóng tới chụp tay lái, xô nàng ra, quát lên:

- Ngồi yên! Để mặc ta!

Nàng té ngồi xuống sàn tàu, mất cả khí lực, tay chân cơ hồ muốn rớt ra vì sự kinh hãi tột cùng. Heiniger không khác gì tên thủy thủ rành nghề. Không những hấn đưa con tàu qua cơn nguy biến, mà còn điều khiển con tàu chạy thật êm trên biển nước.

Korsakow và bọn Vẹm sau phút hãi hùng đã lấy lại tinh thần. Korsakow bắt đầu đổ quạu:

- Bọn bây thuê canot sao không chọn lựa thằng tài công? Một việc nhỏ mọn như vậy mà bây không làm được, đòi cai trị mấy triệu dân bây sao được?

Bị mắng chửi, tướng Vẹm tức mình thét một tên trong bọn:

- Mà ra đó quăng thằng tài công xuống biển cho tao! Rồi hãy lái thế nó.

Nghe lệnh một tên đứng lên, nhưng hấn chưa kịp bước đi

thì Heiniger nói:

- Ai ngồi đâu ngồi yên đó. Tôi giữ tay lái. Các ông cứ việc bàn bạc. Còn tên tài công này không rành nghề, tôi quyết định phạt nó bằng cách không thanh toán tiền thuê.

Tên kia ngồi trở lại chỗ cũ. Lyly cũng hoàn hồn, song không có nghĩa là nàng đã thoát nạn. Nàng biết hiện mình là con cá nằm trong thớt. Chưa biết Heiniger mưu kế gì?

Nàng biết chắc chắn hẳn đã nhận ra mình, nhưng không hiểu lý do gì hẳn chưa tố cáo? Cũng có thể hẳn sợ lãnh một phần trách nhiệm trong việc cho nàng theo họ chuyến này? Khi nãy bọn Vẹm lên tiếng nghi ngờ về nàng là gái Ngụy, nếu bây giờ bọn ấy biết được tên tài công là nàng giả mạo để theo dõi họ đến đây thì Korsakow và Heiniger mất mặt ghê lắm!

Nhất định Heiniger muốn giấu sơ hở của hẳn và Korsakow trước mặt bọn Vẹm và như thế thì hẳn chưa vội xử tội nàng, hẳn còn phải che chở cho nàng là khác!

Nghĩ điều đó rồi Lyly lấy lại bình tĩnh. Mạng sống nàng còn kéo dài, nàng còn dịp thoát thân! Nàng ngồi thừ mình ngay dưới chỗ ngồi của Heiniger, bỗng sực nhớ đến TC28. Nàng len lén quay mặt nhìn ra sau, chỉ thấy ba cái đầu đội nón cối và mớ tóc vàng của Korsakow. TC28 ngồi đằng chót, nơi có tủ thức ăn, nàng không thấy? Trong lòng lo sợ TC28 bị lọt xuống biển lúc tàu nghiêng ngửa khi nãy, Lyly đứng lên quay mặt nhìn ra phía sau lần nữa. Nhưng Heiniger quát:

- Ta bảo người ngồi yên! Người đi đứng nhúc nhích, ta quăng người xuống bể đấy.

Lyly không dám cãi lời hẳn, ngồi phệt xuống lườn canot óc ách nước, quần áo ướt mem.

Heiniger vừa điều khiển canot, vừa hút gió ra chiều hết

sức khoan khoái. Thỉnh thoảng hẳn liếc nhìn Lyly, ánh mắt như cười. Lyly ngồi thấp dưới chân hẳn, đương nhiên không dám nhìn lên, nên không trông thấy cái nhìn chằm chọc của hẳn.

Korsakow và ba tên Vẹm phía sau bắt đầu trò chuyện. Vì máy canot chạy ầm ầm, lại thêm tiếng sóng vỗ, nên dù lắng tay, Lyly vẫn chẳng nghe được câu chuyện bọn họ, ngoài một vài tiếng không đầu không đuôi. Một phần cũng vì bọn Vẹm nói tiếng Nga với giọng trọ trẹ miền Bắc, thật khó nghe.

Bỗng một tên Vẹm nói bằng tiếng Thái:

- Ê, bà kia! Dọn trà bánh ra đi chứ? Chả lẽ đợi canot cập bến mới dọn ra à?

Tên này nói lớn tiếng nên Lyly nghe được. Nàng mừng khôn xiết vì biết TC28 còn đó.

Khoảng nửa giờ sau canot tới đảo Raja. May mà Heiniger lái mới rành đường mà chạy! Có lẽ ở xứ này hẳn thuộc lòng đường đi nước bước, trên biển dưới nước... Và có lẽ dưới vùng trời này hẳn là tên nguy hiểm nhất! Korsakow bắt quạ chỉ là một tên nhà binh, chẳng có gì đáng sợ! Chính Heiniger mới là kẻ đáng sợ, nhất là hoàn cảnh cá nằm trên thớt của nàng.

Lyly bắt giác rùng mình.

Canot cập bến. Một bến hoàn toàn khác biệt với đảo Dừa, vì nơi đây có rất nhiều thuyền bè. Đương nhiên đảo này dân cư đông đúc.

Lyly có hơi thắc mắc, không hiểu tại sao bọn Vẹm đưa Korsakow xuống hòn đảo này? Nàng thắc mắc cũng phải! Vì cho đến giờ nàng đã nghe được điều gì họ bàn tính đâu?

1 Ba tên cộng sản Việt Nam với Korsakow và Heiniger